

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jednou, poměrně dávno, jsem se díval původně s radostí na rakouskou televizní zábavnou show, kdy jakýsi, à propos, moc šikovný komik v krátkých skecích předváděl základní charakteristiky různých evropských národností a já se s ním smál jeho báječným stylizacím, ať už šlo o Francouze, Skoty nebo Nory, až do okamžiku, než předvedl nás – Čechy... a v tu chvíli se mi stal krajně nesympatickým, neboť jsem se tak nějak nemohl smířit s tím, že z nás, Čechů (a mnil tím zajisté i Moravany), dělá pitomě blbce neschopné kloudné věty, kromě dávi-vého smíchu tak trochu v kontextu s tím, co v nedávném „kdysi“ o naší národnosti tvrdil, a prý, že s ironickým podtextem, Reinhard Heydrich inspirovaný údajně Josephem Goebbelsem, tedy, že jsme „Lachende Bestie“ (v překladu „Smějící se bestie“).

Vážně jsem se tím, a ne krátkou dobu, trápil. A vlastně se tím trápím dodnes... Proč nám tí národové kolem vyčítají náš, podle mě, úžasný smysl pro humor? Cestou lety jsem došel k přesvědčení, že nám prostě nerozumí. Krása těch veškerých serpentín našeho jazyka je jim v prostém překladu dokonale cizí, stejně jako schopnost dělat si srandu ze sebe i z různých věcí, které jsou pro cizince za hranicí korektnosti. Zažil jsem to neschetněkrát, když jsem se v německém prostředí pokoušel vyprávět ty nejlepší naše vtipy... nikdo se nesmál, a to si myslím, že vtipy vyprávět umím i v cizích jazycích. Prostě jim tak nějak přišly divné, blbě, antihumánní atp. Podotýkám, že jsem se, a ne na oplátku, zase příliš nesmál těm jejich vtipům, které pro mě byly z devadesáti procent prostě vulgární...

Ale... abych se nezapletl v tom, co je pro který národ vtipné a pro jiný zase ne... Když se podívám na miminko jakékoliv národnosti cirka kolem čtyř měsíců, nelze si nevšimnout, jak se to dítě, ať už ze severu, jihu, západu nebo východu směje a já si při této příležitosti obvykle říkám: „Čemu se to směješ, ty miminko? Co ty víš o světě, o ironii a slovních hříčkách? Jasně, že jsi napapané, vyspané a u mámina prsu vyklidněné, ale proč se tak evidentně dospěle směješ??“ To dítě evidentně NIC neví, a přesto se směje! A pak si v různých knihách čtu, že smích není typický jenom pro můj národ, ale pro lidstvo jako takové... Všichni se smějou, a to na rozdíl od zvířat, která prý to neumějí. (Trochu nesouhlasím, obzvlášť když si vybavím mého poněkud vyčuraného psa, o kterém jsem byl už spoustkrát přesvědčen, že se mi drze směje přímo do očí.)

Smích je prý „solí života“, a tak si nelze nevšimnout opakovaně zveřejňovaných portrétů různých farizejů, kteří této „poučky“ ve svůj prospěch prohnane zneužívají a s timolínovými úsměvy nás přesvědčují, že jsou milí, vlídní, kamarádští a prudce inteligentní, o kterýžto efekt se snaží například ve svých portrétech na známkách pánové prezidenty ve vzdálených i blízkých državách. A všimli jste si taky, že obzvláště se usmívají ti mocipáni, kteří na jedné straně nechávají ve válkách vraždit na statisíce lidí, aby se při tzv. mírových jednáních se svými protějšky vybavili oním odzbrojujícím, přátelským a přitom veskrze falešným úsměvem? Úsměv, nebo kravata... jedno jako druhé – všechno na povrchu a v srdci zášť...

Jenom nevím, jak se jednou, na konci svých životů srovnají s výzvou, kterou geniální Mika Waltari vetknul do svého románu *Egyptan Sinuhet*, za nějž zcela spravedlivě obdržel Nobelovu cenu za literaturu, kdy formuluje náš životní úděl do prosté věty: „letící kámen mechem neobroste...“. Za touto myšlenkou je skryto prosté poslání, v němž nás autor nabádá k takovému způsobu života, který by měl být na svém sklonku odměněn vyrovnaným a spokojeným úsměvem člověka, který z tohoto světa odchází. Tedy s úsměvem nad spokojeností se vším, co zde vykonal a jak žil. Ten, kdo dar svého života proměnil za drobné, lhal, kradl, zabíjel či byl vůči bližním nenávidný a sprostý, ten to během posledních okamžiků své existence napravit nemůže – „letící kámen mechem neobroste...“ Úsměv, opravdový úsměv je totiž za odměnu. Jak pro ty, kteří se usmívají, tak pro ty, kterým je onen úsměv věnován. Vždyť co je na světě krásnější, než úsměv dítěte a jeho matky?

Jsme jenom lidé, a i když kolem máme kolikrát těch falešných úsměvů ažaž, nebojme se ten náš upřímný úsměv – smích používat, a to i přesto, že se nám za hranicemi nad tímto našim národním sklonem někdy smějí. Vždyť smích je prý nejlepší lék, největší dar a navíc, považte, je zadarmo!

V úctě ke všem lidem, kteří se umějí a umějí s láskou a upřímně smát, se na shledanou s vámi při divadelních zážitcích v našem divadle za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB



DOKOŘÁN

LISTOPAD
2018
CENA 25,- Kč



Zora Jandová oslavila 20. září významné jubileum,...



... popřát jí přišel i Stanislav Moša...



... a celá rodina.



STALO SE...

foto: Tino Kvačoch



Lukáš a Svetlana Janotovi s dcerou Lilianou navštívili brněnskou ZOO a zvažují adopci jako domácího.



Na divadelní dvoraně se venčí psi...



... i miminka.



Nafotili jsme plakát RENTů.



Charitativní projekt Dušanovo kolo dospěl ke svému konci a společně se svou manželkou Paulou umístili kolo v Galerii Vaňkovka.



Na místo se přijeli podívat i jeho nejvěrnější fanoušci a také zástupci nadace Emil.



Oslavili premiéru muzikálu BIG.



Tereza Martinková si na svou premiéru bude muset kvůli zranění chvíli počkat. Přejeme brzké uzdravení.

Josef Hora

VIII (Máchovské variace)

V tmu šeříků a v luncy svět
zas potápí se láska nahá,
ta nahá láska, jejíž kmit
nám přes bojiště v srdce sahá,

o sto let starší, básníku,
o sto let nadějí a žalů,
o sto let hrobů, zániku,
zrad, nemocí a kriminálů.

Přes hanbu světa, trosky dnů
zas kvete máj a červ v něm hlodá
a ruka krve mdlému snu
zas víno fantazie podá.

Všudypřítomná, šílená,
nás větví závratí své šlehá.
A zase na prach spálená
v hrob tvého zoufalství si lehá.

Rok 1936 byl rokem stého výročí úmrtí Karla Hynka Máchy. Vedle mnoha prázdných oficiálních proslovů a frází o „národním básníkovi“ vydal nejméně dva mimořádné počiny – sborník českých surrealistů *Ani labuť ani Luna*, redigovaný Vítězslavem Nezvalem, a básnický cyklus Josefa Hory *Máchovské variace* (z šestnácti šestnáctiveršových variací zde vybíráme jednu, osmou). Básník mimořádně jemného výrazu a melodičnosti (a skvělý překladatel) zde završil vrcholné období své poezie v první polovině 30. let; sbírky z tohoto období vydal posléze pod výmluvným názvem *Knihy času a ticha*. Místo delší charakteristiky Horovy tvorby přijmete básnickou vzpomínku Jaroslava Seiferta: „On jediný byl celý muž,/ my byli chlapeč skoro./ Nezvroucní večer nikdy už/ jak s tebou, drahý Horo// Kdopak z nás ještě dokáže/ číst nad skleničkou vína/ až do svítání pásáže/ z Evžena Oněgina?“

-jš-

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI



MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA



OHL ŽS



CARent



Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR



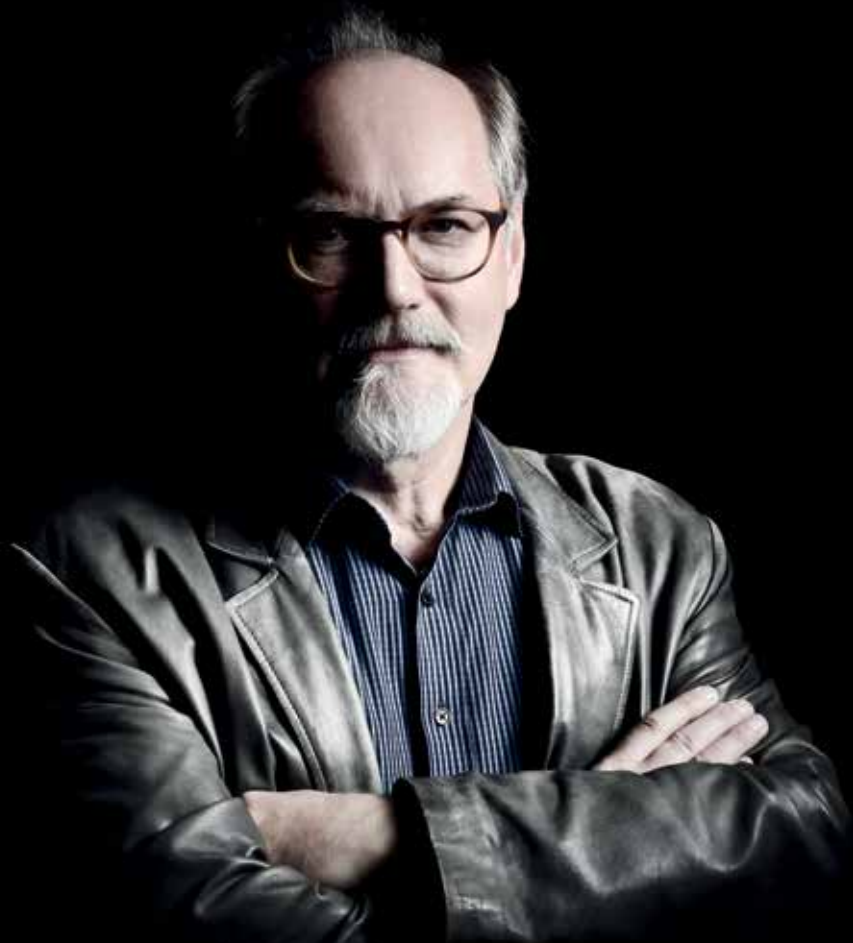
ALTA MINERALS



OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT



Jaroslav MILFAJT

PRACUJU V DIVADLE, KDE SI MOHU PLNIT SVÉ SNY

Scénograf Jaroslav Milfajt letos na podzim oslaví šedesátku a rovnou dekádu z ní pracuje jako šéf výpravy v Městském divadle Brno. Zavedený jevištní výtvarník však není pouze tváří jmenovaného divadla, s jeho scénografiemi je možné setkat se v mnoha tuzemských i zahraničních divadlech. O důvod více, proč se s jubilantem bavit zejména o jeho profesi, která je pro mnoho divadelních návštěvníků velkou neznámou.

Jaká tedy ta poslední desetiletka ve vašem profesním životě byla? Čeho si v ní považujete nejvíce a proč?

Právě před deseti lety jsem nastoupil do MdB jako šéf výpravy. Po dvaceti letech jsem opustil brněnskou ŠUŘku a začal se naplno věnovat divadlu. Začátky byly velmi intenzivní. Během této zmíněné dekády plně změn i v osobním životě jsem stihl vedle krásné práce v našem divadle vytvořit téměř dvě stovky scénografií po celé republice a v zahraničí. Díky velkorysosti svého ředitele a skvělému zázemi doma jsem prožil a přežil tuto dobu velmi šťastně. Všem, kteří mi při tom pomáhali, za to děkuji.

Jste scénický výtvarník s opravdu velmi širokým záběrem, od klasických *Tří sester* až po muzikálovou pohádku *Sněhurka a sedm trpaslíků*. Navrhujete radši výpravu k vážným představením pro dospělé nebo se vyřádíte nejvíce při hravé rozpuštělé tvorbě pro děti?

K čemu tíhnu více, vyplývá z mé povahy. Je to spíše typ zábavného divadla, ale přitahují mě i expresivní intepretace vážných kusů. Ať jsou to operní, baletní, činoherní či dokonce loutkové inscenace. Namátkou Verdiho *Macbeth*, Shakespeareův *Hamlet* nebo Ibsenův *Peer Gynt* v baletní i loutkové podobě. U těchto inscenací jsem se realizoval s velkou chutí a zaujetím. A satisfakcí mi vždy byl perfektní výsledek. Loutky jsou samozřejmě moje velká láska. A protože jich objektivně ubývá, mám radost, pokud mohu na takových dílkách, převážně určených dětem, pracovat. Mám za sebou desítky mateřinek. Pracovali jsme na nich s libereckým Pavlem Polákem, stylovým režisérem, který mě naučil brát dítě jako partnera do hry. Kvalita jeho kouzelných hříček a vtipných úprav klasických pohádek se poznala například podle toho, že učitelky doprovázející děti nešly po začátku představení kouřit, ale upřímně se bavily spolu se svými svěřenci.

Divadlo Radost má ještě pár Polákových kousků na repertoáru.

Za celou svou profesní kariéru jste podepsán už pod úctyhodnými téměř čtyřmi stovkami výprav, a to v divadlech loutkových i na velkých klasických scénách. Jaký jevištní prostor vám profesně nejvíce konvenuje a proč?

Většina z nich byla vytvořena pro klasický kukátkový prostor, ale několik jsem připravil také například pro krumlovskou barokní zahradu s otáčivým hledištěm, pro nádvoří znojemského muzea, do kostelů či jízdáren, na Pražský hrad, do parků i na náměstí. Naposledy jsme s Petrem Hlouškem scénicky vypravili titul *Kráska a zvíře*, na břehu švýcarského jezera Walensee. Příroda sama je nepřekonatelná scénografie, které nelze mnoho konkurovat, ale lze ji šikovně využít a dotvořit. Co je více než *Lucerna* s živou lípou nebo *Rozmarné léto* na prvorepublikové plovárně v Jevíčku či *Divotvorný hrnec* v krumlovském parku.

Zavzpomínejte prosím na vaši nejbizarnější výpravu, třeba co se použitého materiálu nebo tvarosloví týče?

To vás asi zklamou. Bizarní výpravu jsem asi nikdy nedělal. Nevím, co to je. Pokud myslíte, že to je desetimetrový stříbrný drak rejdicí po jevišti mosteckého divadla v *Hobitovi*, že to je slon létající nad hlavami diváků na Hudební scéně MdB, že to je naddimenzovaný pařát zvířete pohybující se díky animátorovi ukrytému v něm, pokud jsou to světelné varhany z Mošova *Očistce*, pokud jsou to objekty z petlahví, pokud je to pavoučí jeklová konstrukce potažená roztaveným igelitem v opavské operní inscenaci *Macbeth*...? A mohu pokračovat: planeta jako obří šachová figura krále z *Malého prince* nebo čtyřmetrová figura starce, kterou v *Kabaretu Kainar-Kainar* v Divadle v Dlouhé vedlo hned pět herců... V desítkách dalších inscenací jsem použil netradičně zpracované objekty. To jsem tedy asi něco bizarního vytvořil. Ale co je v divadle bizarní, že? To, že člověk vyleze na jeviště a předstírá nebo se stane někým jiným. Už to je zvláštní, neobvyklé, podivné nebo výstřední.

V letech 1988–2008 jste učil na Střední škole uměleckých řemesel v Brně, v letech 1990–1993 jste pedagogicky působil jako odborný asistent v Ateliéru scénografie JAMU. Nechybí vám ono



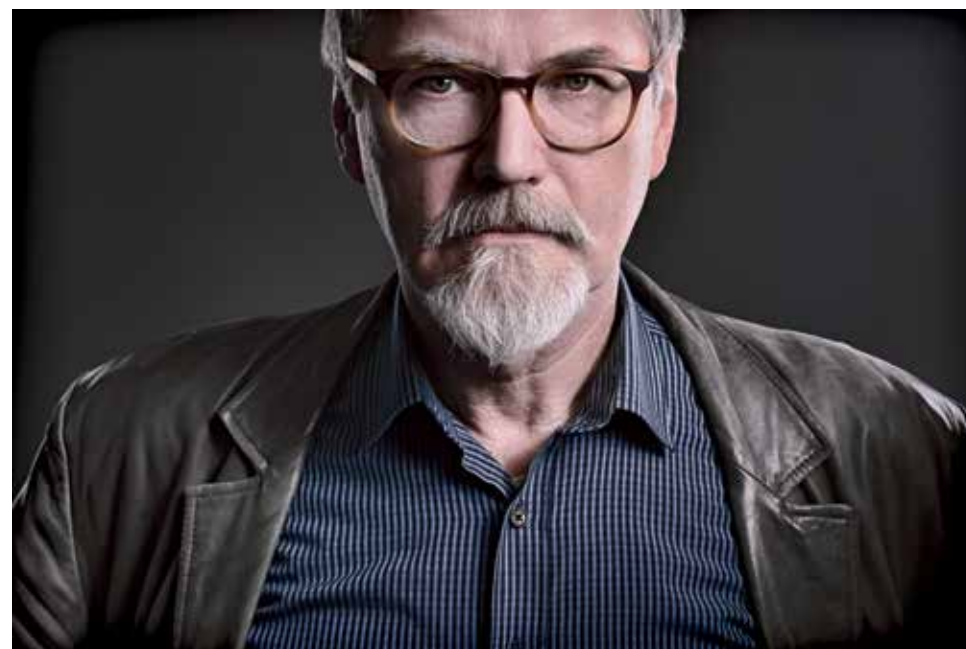
předávání zkušeností mladší generaci? Co vám učení přineslo?

Na ŠURku mě jako jejího absolventa přizval můj učitel, akademický sochař Radan Pantůček, který byl posledním žákem Vincence Makovského za jeho působení na pražské AVU. Od něj jsem se dvacet let učil formulovat a naplňovat metodiku učitelské praxe na oddělení tvarování hraček a dekorativních předmětů. Snažili jsme se vést studenty k výtvarnému citu a také podporovat jejich individualitu. Mám radost, že mnoho z nich absolvovalo studia na vysokých školách různých výtvarných zaměření. S některým se dnes potkávám již jako se svými kolegy. V roce 1990 jsem na JAMU pomáhal Janu Konečnému rozjíždět nově vznikající katedru scénografie. Po třech letech přebíhání mezi oběma školami jsem zjistil, že na vlastní divadelní praxi už nemám čas, a zařídil jsem se podle toho. Přesto se dodnes nebráním konzultacím se zájemci o studium scénografie nebo středních výtvarných škol. Mám vždy radost, pokud se jim zadaří.

Vaše scénografické práce lze vidět v divadlech po celé republice, ale i v zahraničí (Německo, Itálie, Maďarsko, Chorvatsko, Slovinsko, Slovensko atd.). Liší se za hranicemi nějak výraz-

něji třeba požadavky na scénografii nebo pojetí jevištní výpravy vůbec? Kde v zahraničí jste dělali nejraději a proč?

Specifické požadavky na scénografii nejsou odvislé od země, ve které tvůrce pracuje. Nesetkal jsem se s tím. Samozřejmě, že operní či muzikálové opusy jsou vždy postaveny na výrazném, někdy až opulentním výtvarném obraze, ať už jsou produkovány v Německu či v Americe. Vyplývá to z podstaty žánru. U činoherních inscenací se však nabízí široká paleta možností od brookovsky osvobozeného prostoru modelovaného světlem přes dnes tak monotónně citovanou německou scénografii pokojíčků na sto způsobů až po severský naturalismus a symbolismus atp. Divadlo už je dávno mezinárodní a jediné hranice, které má, vytváří osobnosti tvůrčích týmů. Divadlo, které si objedná Vladimíra Morávka nebo Roberta Wilsona, očekává jistý pro ně specifický druh obraznosti, která je žádaná v Oslo stejně jako v Budapešti. Mně se dobře pracuje především ve Slovinsku, v divadle v Mariboru i v Městském divadle v Ljublani. Měl jsem možnost navštívit spoustu krásných míst s nádhernou přírodou a vysokou kulturou pohostinství a s produkcí skvělého vína. Jediný



problém je, že tam mají děti za otroky a v restauracích se nesmí kadit. Jinak doporučuji, dobro došli!

Návrhy scén i kostýmů vytváříte pro divadla malých forem, pro loutkové, činoherní, muzikálové, operní a baletní soubory. To je opravdu úctyhodný záběh. Která z těchto nesčetných podob divadla je vám jako profesionálovi nejbližší a proč?

Nejbližší je mi forma, ve které mám prostor využít nabytých zkušeností. Může za to jistá loutkářská praxe, že jsem mohl ve Felliniho *Silnici* pusit přes hlediště animovaného provozochodce na jednokolce nebo v *Malém obchůdku s horory* vytvořit několik podob masožravé Audrey. V Polivkových inscenacích, na kterých jsem spolupracoval, vidíte spoustu kouzel a kousků majících svůj původ v animačních technikách a tricích, které pocházejí z loutkového divadla.

Máte nějaké scénografické krédo? Co je pro vás při divadelní práci neopominutelné?

Mým krédem je jednoduchá funkční scéna Jaroslava Milfajta. *(smích)* Zatím jedno z nejvyšších ocenění, kterého se mi od kritiků dostalo. Ale vážně. Vše je otázka míry. Ti nejmoudřejší a nejtalentovanější tvůrci se poznají i podle toho,

co do svého díla nedají. To platí o herectví, režii, dramaturgii a scénografii, stejně jako o architektuře či o vaření. Opakem je potom příslovečný dort od pejska a kočičky.

Kromě velkého množství scénografických, kostýmních a loutkových návrhů jste také autorem řady výstavních expozic, interiérů, plastických objektů a reklamních realizací. Čím je vám tato řeckně komerčnější poloha vaší práce? Je to pouhý pandán tvorby pro divadlo?

Po roce 1989, kdy jsem se ve scénografii ještě rozkoukával, vznikaly stovky firem a reklamních agentur lačnicích po tvůrčích lidech. Poptávka byla obrovská a možností se realizovat dost a dost. Nebál jsem se do toho rychlovlaku tehdy naskočit a kromě obživy mi to přineslo i řadu nových zkušeností. Reklamky nás scénografy využívaly k tvorbě tematických výstavních expozic. Vznikaly desítky návrhů a realizací maskotů a reklamních objektů. Byla velká poptávka po originálních řešeních muzejních expozic. Přicházely objednávky na tvorbu stylových interiérů restaurací nebo showroomů. Díky tomu jsem poznal řadu šikovných řemeslníků a mohl se seznámit s jejich prací. S budováním širších divadelních kontaktů a koncem boomer devadesátých



let jsem práci v těchto odvětvích pomalu opouštěl a věnuji se jí už jen výjimečně.

Spolupracoval jste s desítkami režisérů. Který režijní rukopis, styl či pohled na divadlo vám byl nejbližší a proč?

Při jednom bilancování jsem zjistil, že jsem pracoval s pětadesáti režiséry a každý jeden z nich, to solitér, to jiný přístup k práci, jiný příběh. Už by to bylo na knihu. Z někdy pouze letmých setkání, v jiném případě z dlouholeté spolupráce jsem poznal, jak osobní je divadelní práce režiséra ve vztahu k jeho spolupracovníkům. Jaká je to citová investice. Pokud ji zklamete, znamená to většinou konec spolupráce. Zmíním se pouze o jediné osobnosti, která už bohužel není mezi námi. Vloni nám odešel do věčných lovišť Jeník Borna, se kterým jsme spáchali v Divadle v Dlouhé řadě zaznamenáníhodných inscenací. Bohužel mu roztroušená skleróza zabránila pokračovat v práci a předávat poselství Petera Brooka a Evalda Schorma. Jenda nechybí jen mně, ale i celému českému divadlu už jen proto, že při výběru inscenace a tématu vždy myslel na své herce, které – když měl ještě dost sil – formoval a směřoval k formě, která lákala do Dlouhé milovníky divadla chytrého, zábavného a hladícího.

Pražské Quadriennale scénografie a divadelního prostoru (PQ) je největší světová akce, která od roku 1967 zkoumá oblast scénografie v celé její šíři – od scénického umění přes kostýmní, světelný a zvukový design až po nové scénografické přístupy jako site-specific, aplikovaná scénografie, pouliční performance, kostým jako performance a mnohé další. Je nějaká nová scénografická disciplína, kterou byste si chtěl vyzkoušet?

Musím říci, že i přes dynamiku v rozvoji počítačové techniky a programování mě tyto tendence zanechávají posmutněle klidným. Prostě vím, že tady mi to ujelo tak jako alkoholikovi poslední antabus. Ale všech disciplín, které jste zmínil, jsem se během praxe minimálně dotkl, ať už při práci se studenty, nebo ve vlastní tvorbě. Mám ale jedno velké štěstí. Pracuji v divadle, kde si mohu plnit své sny v každé přicházející inscenaci, protože jediným omezením, které tady mám, je má fantazie a požadavek zaměstnavatele, že to nesmí být blbě.

Obligátní otázka na závěr nemůže být ani jiná. Jaké má jubilant největší přání?

Přáním je nezblbnout, a když, tak co nejpozději. A taky nezapomínat. Ale teď už nevím na co.

*Text: Luboš Mareček,
foto: Tino Kratochvíl*

Vojtěch A.: Nejlepší muzikálové představení sezóny. Díky moc za dechberoucí zážitky.

Veronika P.: Celý závěr jsem probřečela, omlouvám se za tu potopu... bylo to skvělé!

Šárka Z.: I já jsem brečela, nedalo se to zastavit... Úchvatný muzikál a ještě víc dechberoucí zážitky... s napětím jsem sledovala každou scénu i pro mě zatím nej muzikálové představení.



PŘEDSTAV SI...

hrajeme naposledy 18. a 19. 11.

Marie P.: Je pravda, že lidé se chodí do divadla spíš bavit. Ale to, co se povedlo panu režisérovi Gazdíkovi, před tím klobouk dolů. Úžasné emotivní představení, slzám se člověk neubrání. Jediněčný zážitek, na představení jdu znova.

Gábi J.: Krásné představení. Dnes jsme byly s kamarádkou a rozhodně nelituji ani vteřinky. Skvělé výkony, skvělá hudba, skvělé téma, na které by se nemělo zapomínat... Pan Havelka má (stejně jako ostatní účinkující) můj respekt!



Výstava Jefa Kratochvila



Josef „JEF“ Kratochvil 30. 6. 1943 – 4. 3. 2018

GALERIE JEFA KRATOCHVILA

Jef se narodil v Ivančicích v rodině moravského filozofa, profesora, doktora Josefa Kratochvila. Otec v padesátých letech musel opustit nesvobodné Československo a nechal tři syny jen s matkou v komplikované situaci. Zákaz studia, výslechy a sledování Jefa bohužel neminuly. Vyučil se soustružníkem a chvíli pracoval ve strojárnách, ale věděl, že to není jeho osud. Následně se začal v podniku Oděvy Brno věnovat fotografii. První tvůrčí snímky vznikly pod vedením profesora K. O. Hrubého ve výtvarné skupině Dialog. Když viděl Antonioniho film *Zvěšena*, tak ho to natolik ovlivnilo, že se rozhodl být profesionálním fotografem. Kolem roku 1971 vznikl jeho pseudonym Jef, když pod jednou fotografií v tisku omylem vypadla dvě písmena ze jména Josef. Otec mu v dobách pražského jara umožnil stáž v reklamním středisku firmy KODAK, kde nabral spoustu zkušeností v oblasti reklamy. V Brně v sedmdesátých letech vzniká avantgardní divadelní scéna „Husa na provázku“, kde zrají osobnosti typu Jiří Bartoška, Bolek Polívka, Mírek Donutil, Dáša Veškrnová a další. Jef od počátku mapuje tvorbu této nekonformní scény a vytváří si velký vztah k divadlu. Postupně si rozšiřuje obzory spoluprací s hudebními skupinami Synkopy 61, Progress, Javory a dalšími... Jeho touha pro výtvarném vzdělání zřejmě zapřičinila, že se s velkým nasazením pustil do projektu „Dech brněnských ateliérů“. Mezi roky 1980–1990 nafotil desítky, až stovky různých výtvarníků a fotky sám zpracovával na formát 50 x 60 cm a nechával fotografované, aby je sami dotvořili svým umem. Tento soubor je bezesporu jeho největším dílem. Tato kombinace (fotografie/malba/kresba) ho velmi zaujala a vzniklo několik dalších projektů. Rok 1989 je pro něj zlomový. Splnil se mu sen, protože nastoupil jako fotograf do Divadla bratří Mrštíků, nyní Městské divadlo Brno. Jef v divadle působí nejen jako fotograf, ale zakládá časopis Dokořán, jehož byl až do jeho skonu šéfredaktorem. Také zakládá hlasování v anketě Křídla o nejoblíbenější herce a inscenace podle hlasování diváků. Prosadí také otisk rukou do betonu na chodníku slávy na ulici Lidická. Divadlo prostě miloval a udělal pro něj maximum. Miloval taky krásné ženy, proto společně s několika kamarády vytvořil první erotický časopis v Československu s názvem LuckyBoy, kam nafotografoval akty i několika známých osobností. Jeho touha cokoli publikovat byla velmi silná, byl šéfredaktorem několika společenských magazínů, portrétoval osobnosti ze světa kultury i politiky. Další jeho velkou láskou bylo město New York a Las Vegas, kde získal i několik fotografických zakázek, ale hlavně tam jezdil relaxovat. Byl také nositelem rytířského řádu Svatého Václava a řádu Konstantina Velikého.

Celý život se věnoval reportážní, portrétní a divadelní fotografii, stovky titulních stran, stovky obalů různých hudebních nosičů, stovky reklamních plakátů a stovky divadelních představení, to byl Jefův krásný život, který bohužel ukončila těžká nemoc... Přijďte prosím do nově přejmenované Galerie Jefa Kratochvila a vzpomeňte na něj jako na kamaráda, fotografa, umělce a člověka, který miloval divadlo a spojoval lidi ze všech oblastí svojí pílí, umem a dobrým srdcem...





Patrik FÖLDEŠI a Alžbeta TREMBECKÁ

SEZNAMTE SE

Před prázdninami dokončili muzikálové herectví na JAMU a tuto sezónu zahájili v angažmá jako členové Městského divadla Brno. Společného toho ale mají Patrik Földeši a Alžbeta Trembecká mnohem více. Oba jsou ze Slovenska, oba nejraději relaxují u vaření a oba přitahuje Afrika.

Je to výhoda, že jste po studiu v jednom ročníku spolu skončili i v angažmá?

P. F.: Z ročníku nad námi jsou tu tři kluci a dvě holky a je vidět, že se znají, slyší na sebe, jsou „očichaní navzájem“, vědí, jak spolu komunikovat. Je hezké, když kamarádství ze školy pokračují dál v profesionálním prostředí. Teď v muzikálu *RENT* s Bětkou hrajeme ústřední zamilovanou dvojici a tím, že jsme si něčím společně prošli a máme za sebou čtyři roky společného studia, bylo zkoušení mnohem snadnější, než kdybychom se potkali jako cizí lidé v novém prostředí.

A. T.: Je fajn mít tu někoho, koho znám, cítím oporu, že v tom nejsem sama. V našem ročníku jsme si byli všichni blízcí, řešili jsme hodně problémů a o to víc jsme si pomáhali a byli na sebe napojení, nezáviděli jsme si příležitosti, které kdo dostal.

Patrik se narodil v Nitře, Alžbeta v Košicích – s češtinou jste na tom jak?

P. F.: Je to neskutečně dlouhý boj, který jsem ještě pořád nevyhrál, ale snažím se na tom pracovat. To, že si oba jazyky jsou podobné a lidi si rozumí, je ale hodně zrádné. Ze začátku jsem si myslel, že se to na mě nějak samo nalepí, ale mylil jsem se. V ročníku nás bylo jedenáct, z toho sedm Slováků. Snažili jsme se mezi sebou mluvit česky, ve skutečnosti to byla jakási divná slovákočeština. Pochopil jsem to až po prvním roce na škole, a tak jsem začal na sobě pracovat a hodně poslouchat lidi kolem sebe. Myslím, že za těch pár let jsem udělal velký pokrok.

A. T.: Když jsem při přijímačkách řekla svoji první českou větu, zeptali se mě členové komise, jestli vím, že vůbec neumím česky? Slíbila jsem jim, že se rychle učím. Mimo divadlo už teď slyším, že to jde, ale pro jeviště mě čeká ještě hodně práce. Paradoxně když teď jedu domů a mluvím s našima slovensky, lezou mi do toho česká slovíčka.

Co vás k divadlu vůbec přivedlo?

P. F.: Asi od pěti let jsem se věnoval lidovému

tanci, ale talent pro divadlo jsem v sobě objevil až někdy kolem dvanácti, když jsem se zúčastnil divadelního tábora. Protože jsem měl na základní škole samé jedničky, chtěl jsem původně na gymnázium a studovat medicínu, ale po tomto táboře mi pan Marian Labuda řekl, že nejsem úplně marný a že by stálo za to rozvíjet talent, který mám. Přihlášky jsem podal dvě, na gymnázium a na konzervatoř. Vzali mě na obě školy. Rodiče rozhodli, že mám jít studovat herectví, a tak jsem už nevdoroval a dal se k divadlu. *(smích)* Primárně jsem chtěl sice dělat činohru, kterou miluju, ale když jsem vycestoval do Londýna a viděl na West Endu první muzikály, byl to zážitek, který mě ovlivnil. Spolužák z konzervatoře Lukáš Hlavatý mi řekl, že muzikál se dá studovat jedině na JAMU. Tak jsme se k přijímačkám vydali oba. V úterý jsem se pak dozvěděl, že na činohru na VŠMU mě nevezali, a ve čtvrtek jsem měl první kolo na muzikál v Brně. Musel jsem se všechno rychle naučit, ale dostali jsme se s Lukášem oba.

A vy, Alžbeto?

A. T.: Hledala jsem po gymnáziu nějakou alternativu, kde bych mohla primárně tančit, což je moje největší vášeň. Zkusila jsem podat tři přihlášky – dvě na slovenské školy a jednu na JAMU, kam jsem chtěla nejvíc, protože to spojovalo všechny tři složky: tanec, herectví i zpěv. Maturovala jsem brzy, tak jsem si říkala, že jsem mladá, a když to nebude ono, můžu zkusit něco jiného. Ale zatím jsem spokojená. Maminka, která je učitelka, si taky asi představovala, že spíš půjdu v jejích stopách, byla překvapená, když jsem přišla s muzikálem. Ale nikdo mi nebránil, i když zpočátku netušili, do čeho jako rodina s divadlem jdeme. *(smích)*

Co vám studium na JAMU dalo?

P. F.: Vlastní rozum, nadhled a samostatnost. On totiž každý ročník byl pro mě zcela jiný. V prvním jsem byl zatvrzelý, že ten muzikál vlastně dělat nechci, v druhém jsem si už ke škole našel vztah a začalo mě to bavit, hostování v MdB ve třetím ročníku mě nakoplo a věděl jsem, že muzikál je správná volba.

A. T.: Kromě samostatnosti jsem se určitě posunula v tanci, poznala jsem spoustu odborníků. Pokud jde o zpěv, s notami jsem se seznámila až v prváku, z čehož byla naše profesorka nešťastná a já taky, ale od druháku, kdy nás začala učit



Lenka Bartolšicová, jsem si zpěv začala užívat a naučila jsem se i si víc věřit.

Angažmá v MdB je pro vás, Patriku, prý splněný sen...

P. F.: Nemůžu říct, že se jedná o splněný sen, spíš jde o jeden ze životních milníků. Moje první působení v MdB bylo v *Limonádovém Joeovi*, v *Chaplinovi* a *Horečce sobotní noci*, kam jsem se dostal přes konkurz. Do *Bitls* jsem naskočil díky našemu ročníkovému vedoucímu, Stano Slovákovi. Pak jsem žádal o angažmá, ale na můj dopis nikdo neodpověděl. Zvažoval jsem divadlo v Plzni, kde o mě měli zájem, ale pan Moša nakonec zavolal dřív. A protože jsem si tři roky nepřál nic jiného, hned jsem kývl.

A. T.: Původně jsem ani o angažmá neuvažovala, spíš jsem chtěla na volnou nohu. Začala jsem o tom přemýšlet, až když mi to nabídli, naštěstí mi dali chvíli na rozmyšlenou. Patrik tu účinkoval už během školy, ale kde si našli mě, to netuším. Ale zatím jsou všichni milí a cítím se tu moc dobře.

Velkou roli jste oba dostali v muzikálu RENT. Co to pro vás znamenalo?

P. F.: V alternaci s Kristianem Pekarem hraji Rogera Davise, jednu ze dvou hlavních postav, a několik menších postav v alternaci s Michalem Matějem. Beru to jednak jako velkou příležitost,

hned po škole dostat takovou šanci, jednak jako výzvu. Je to hodně náročné, devadesát procent představení se zpívá, je to složité rozsahově i rytmicky. Mám z toho ale obrovskou radost a těším se na každé představení.

A. T.: Alternuji s Andreou Zelovou postavu Mimi Marquez, která je na drogách a žije si jako striptérka v baru, kde se připlete do života muzikantovi Rogerovi, který má AIDS... *RENT* je báječná hudba, skvělý muzikál, který miluju, a vždycky jsem si v něm chtěla zahrát. Sama jsem zvědavá, jak to zvládnu. Úžasná zkušenost je spolupráce s Andrejkou, když jsem seděla na zkouškách vedle ní a zpívaly jsme spolu – je výborné mít vedle sebe někoho zkušenějšího.

Mají to těžší mladé herečky, nebo herci?

P. F.: Pořád nám říkali, že nejhorší to mají holky. Ale teď jsem zjistil, že kluci to mají taky dost špatné. Dřív platilo, že byli nedostatkovým zbožím. Ale už na JAMU a teď v MdB vidím, že talentovaných kluků je kolem spousta. Takže prosadit se je neskutečně těžké. Zatímco holky mají výhodu, že jejich starší kolegyně můžou čekat miminko a ony se dostanou ke krásné roli, kluci jsou v divadle pořád, není důvod je střídat.

A. T.: Tvrdí se, že to mají lehčí holky, že se můžou režisérům nějak dostat do hlavy, ale to nevím. Holek je v divadle víc, je větší konkuren-



Marco Salvadori, Erika Kubálková a Alžběta Trembecká v muzikálu *Horečka sobotní noci*, režie: Stanislav Moša

ce. Zatím mi ale nepřijde, že jedni nebo druzí by měli nějakou výhodu.

Co děláte vždycky před představením?

P. F.: Někdy potřebuju být s lidmi, jindy chci být sám. Před činohrou si obvykle pouštím do sluchátek muziku, třeba Čajkovského, potřebuju se asi vnitřně rozervat a sám se sebou se poprat, naladit se vnitřně. Před muzikálem je potřeba rozhýbat tělo, rozehrát hlasivky a nastartovat sebe sama.

A. T.: Talismany pro štěstí jsem nikdy neměla. Když jsem hodně nervózní, musím se pořádně nadechnout a říct si, že to dobře dopadne.

Čeho byste chtěli ve své profesi dosáhnout?

P. F.: Mám rád zázemí, ale taky se někdy bojím stereotypu, který u kamenného divadla časem může nastat. Umím si představit, že zůstanu v MdB dvacet let, ale taky dvě sezóny. Záleží na tom, jak mě to bude uspokojovat, naplňovat, jak se budu moct dál profesně rozvíjet.

A. T.: Asi bych chtěla, aby mě moje práce naplňovala a byla jsem spokojená, netoužím po oceněních, po Tháliích. Děláám to proto, že mám divadlo ráda, a zatím mě to baví. Ale nepotřebuju se někam rvát.

Oba ve volném čase rádi vaříte...

A. T.: Ráda vařím i pečů, protože u toho báječně vypnu. Umím výborné palačinky, třeba špaldové s nutelou a omáčkou z čerstvého ovoce...

P. F.: Moje babička je kuchařka z povolání, od malička jsem s ní byl v kuchyni. Udělám asi cokoliv, co se řekne, paellu, italské těstoviny, činu. Protože jsem byl v Kataru a v Kuvajtu, vydám se kulinářsky někdy i tímto směrem. Většinou vařím z hlavy a přítelkyně oceňuje, že dokážu uvařit i tehdy, když v lednici není vůbec nic. Faktem je, že volného času moc není. Stano Slovák nám už na škole říkal, že osmdesát procent hercovy práce je práce doma. Na což postupně přicházím. Co se udělá na zkoušce, je jen základní kámen, doma to musíte dostavět.

Kuvajt, Katar – cestujete rádi?

P. F.: Moc. V minulém životě jsem žil buď v Arábii, jelikož miluju její rytmy, kulturu, jídlo, trhy, smlouvání, vodní dýmku, slunce, písek, nebo taky v Africe, ke které cítím v podstatě totéž.

A. T.: Celý rok šetřím na to, abych pak mohla cestovat a ty prachy někde rozpráší. Je to moje největší vášeň, poznávat různé lidi, různá jídla, různá místa a užívat si všeho, co tu pro nás je. Je mi jedno, jestli je to příroda, nebo města a nejraději mám výhledy. Někam vyležte a jen se koukáte. Nevyšla jsem ještě z Evropy, ale moc ráda bych se podívala do Austrálie nebo do Afriky.

Text: (jih),
foto: Tino Kratochvíl



CHAPLIN

HRAJEME 12. – 16. 11.

Martina O.: Naprosto perfektní! Dokonalý, úžasný!! Nebyla tam žádná hluchá místa. Naprosto perfektní byl herec Marco Salvadori. Byla jsem nadšená a jestli budu mít tu možnost, tak půjdu znovu a ráda! Tleskám ve stoje ještě teď.

Andrea P.: Úžasný, krásný, dojemný, skvělé výkony herců i malého herce. A Daniel Rymeš je dokonalý! Prostě obrovské nadšení! Šla bych ještě, ještě, ještě... Děkuji.

Saša: Před chvílí jsme se vrátili domů z představení Chaplin! Ještě teď „nedýchám“! Nádhera! Děkuji!!!!

Dana N.: BOMBA!!!! Klobouk dolů před všemi účinkujícími!!!! Děkuji za krásný zážitek.



**Šestý ročník Noci divadel
propojí divadla a soubory
z České i Slovenské republiky**

**NOC
diVADEL
2018**

Třetí listopadová noc bude opět patřit Noci divadel. V letošním roce termín vychází symbolicky na 17. listopadu 2018, což ve spojení s mnoha historickými výročími, která si připomínáme, určilo i téma letošního ročníku: Česko-slovenská divadelní spolupráce. Společně program zaštití Institut umění – Divadelní ústav jako koordinátor české Noci divadel a Divadelný ústav Bratislava jako koordinátor slovenské Noci divadel. Divadla opět nachystají noční prohlídky, divadelní dílny, netradiční představení a performance – zdarma nebo za symbolické vstupné. Program akce bude zveřejněn v průběhu října. Více informací najdete na www.nocdivadel.cz.

V našem divadle oslavíme Noc divadel prohlídkami zákulisí Hudební scény v čase 17.00 – 19.00 hodin. Z důvodu omezené kapacity je nutné si prohlídku objednat. Termín objednání prohlídek bude veřejně oznámen na webu www.mdb.cz.



Zdeněk MERTA u klavíru

dalším hostem 14. 11. bude Petr JANDA

Nepamatuju si, kdy jsme se seznámili, ani nevím, odkdy si on pamatuje mě. Já to mám jednodušší. Jednoho dne, uprostřed šedesátých let, jsem viděl v Československé televizi zvláštní výjev – nějakí frajírci hráli a zpívali jakousi píseň, vypadalo to i znělo jako bigbít. V té televizi, kde předtím vystupovaly jen velké orchestry a Simonová s Chladilem (vůbec nic proti nim). Obsadili nás Američani? Nebo v té kapele hraje syn Antonína Novotného?

Já samozřejmě měl určité povědomí o československé populární hudbě, znal jsem Semafor, věděl jsem, že existuje Olympic s několika zpěváky a jiné rock and rollové skupiny, ale přesto tohle bylo zjevení. Česká původní píseň a zní jako Beatles? Když rok předtím natočil s Olympikem Karel Gott *From me to you (Zvonek samotu protíná...)*, znělo to jako country. Tož takhle nějak, přátelé, by to mohlo vypadat.

Nechci tvrdit, že za to, že jsem se stal muzikantem může Olympic, těch vlivů bylo více, kromě jiného taky ruské tanky. Ale to, že se dá bigbít dělat česky, vymyslel Janda s Chrastinou. Tečka. Já bohužel do vod této úžasné profese vplul v nešťastnou dobu. Prošvihl jsem nenahraditelnou zkušenost z opojení konce šedesátých let a na jevišti jsem vstoupil se začátkem normalizace. Ti chlapi na nábřeží fakt neměli bigbít rádi. Podáři-

lo se jim docela dobře rozprávět rockovou scénou, i Olympic ohnul hřbet, hrál potichu a trochu falešně, ale hrál.

„Češi jsou jak cyklisté, ohnou hřbet a šlapou...“ – říkal prý Heydrich, než mu parašutisti hodili pod nohy granát. Nesrovnávám nesrovnatelné (nepodceňuji inteligenci váženého čtenáře), ale nic prostě není napořád. Doba se měnila a Olympic (tedy v podstatě Petr Janda) se vracel do fazóny. A dnes – více než po padesáti letech – je ve velké formě. S Petrem jsme se potkávali, občas jsme spolu mluvili, někdy i zahráli, taky jsme připravovali provedení *Koncertu pro kytaru a orchestr*, který jsem pro něj napsal. Nevyšlo to, oba dobře víme, že jsou věci, které se stanou a které se nestanou. Anebo mají svůj čas. On si myslí, že je rocker – já mu to neberu, ale řekl bych, že to má ještě další rozměr. (Spolu)vymyslel typ české písničky, která přesahuje hranice žánru. Slyším vlivy rock and rollu, ale také Fanoše Mikuleckého a Hašlera. Je to však jedno – jde o muziku, která má nápad, logiku a každý si ji pamatuje. Hraje už strašně dlouho a přesto – nevybavuju si v mém okolí člověka, který by měl hudbu radši než on.

Pan Petr Janda – muž s kytarou.

Text: Zdeněk Merta,
foto: Tino Kratochvíl

HRAJEME

Jonathan Larson:

RENT

Muzikál *RENT* (česky nájemné) měl premiéru v roce 1996 na Broadwayi a zaznamenal fenomenální úspěch. Vedle několika Cen Tony získal i jako jedno z mála děl hudebního divadla prestižní Pulitzerovu cenu. Patří mezi jeden z nejdéle reprizovaných titulů, byl několikrát uveden napříč celým světem a v roce 2005 se dočkal i filmového zpracování. Dílo, které vypráví o tom, že i přes obrovskou sílu a odhodlání jsme pořád jenom smrtelní lidé, získalo punc kultovnosti i díky tomu, že jeho autor Jonathan Larson zemřel krátce před dlouho očekávanou premiérou a nikdy se tak nedočkal zaslouženého ocenění své dlouholeté práce.

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a narkomani se navzdory nepřizní osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny překážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu. Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost. Podmanivé a nezapomenutelné dílo, které patří do zlatého fondu hudebního divadla, vzniklo na motivy Pucciniho opery *La bohème*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš, Kristian Pekar, Andrea Zelová nebo Alžbeta Trembecká, Igor Ondříček nebo Dušan Vítáček, Aleš Slanina, Barbora Goldmannová nebo Dagmar Krížová, Kristýna Daňhelová nebo Hana Holišová, Lukáš Janota nebo Marco Salvadori a další.

Thomas Meehan, Christopher Curtis:

CHAPLIN

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charlie Chaplina! Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Ceny Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, muže v nejproduktivnější fázi jeho života

a zestárlého muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vsutku jen ti nejzasvěcenější.

Základní výpovědí je pak Chaplinovo osobní poslání, které spočívá v jeho celoživotním odhodlání jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Lukáš Janota nebo Robert Jícha, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková, Hana Holišová nebo Viktória Matušová a další.

Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Benenbeim:
PŘEDSTAV SI...

Děj výjimečného muzikálu *Představ si...*, který MdB uvedlo v české premiéře, se odehrává v roce 1942 v prostředí varšavského ghetta. I přes tragické životní podmínky, v nichž se hrdinové nacházejí, však titul vypráví o příběhu plném naděje, optimismu a lásky. Hlavní hrdina, principál herecké společnosti, Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním zahráli představení vyprávějící skutečný příběh z dějin židovského národa o dobývání Masady. Před diváky se tak rozehrává příběh velké lásky mezi dcerou židovského rebela a generálem římských legií. Oba stojí na opačné straně barikády. Ona se se svou rodinou a dalšími vzbouřenci vůči římskému útlaku ukrývá v pevnosti na hoře Masada, on chystá vojáky k útoku právě na tuto pevnost. Dokáže jejich láska překonat mnohaletý spor, který mezi Římany a židy panuje?

Ačkoli se mnohým zdá nevhodné, aby se o takovém tématu tančilo a zpívalo, Daniel je nakonec přesvědčí, neboť všichni uvěří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se zlovůli nacistů. Divadlo totiž nabízí způsob, jak uniknout z hrozné reality ghetta, v němž všichni žijí.

Nechte se vtáhnout do hlubokého příběhu, popusťte uzdu své fantazie, uvěřte v sílu lásky a lidské svobody, představte si...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Martin Havelka, Kristýna Daňhelová, Ivana Vaňková, Dušan Vítáček, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Lukáš Vlček a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA			ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA					
1.11. čt	14.00	RENT	1.11. čt	19.00	BIG	C4	1.12. so	19.00	RENT	A6	1.12. so	19.00	Bítls	
1.11. čt	19.00	RENT	2.11. pá	19.00	BIG	C5/E5	2.12. ne	19.00	RENT	E7	2.12. ne	19.00	Bítls	zadáno
2.11. pá	19.00	RENT	3.11. so	19.00	BIG	A6/AB6	3.12. po	19.00	Jméno		4.12. út	18.00	Noc na Karlštejně	
3.11. so	19.00	RENT	4.11. ne	19.00	BIG	D/E7	4.12. út	18.00	Jméno		5.12. st	16.00	Noc na Karlštejně	
4.11. ne	19.00	RENT	5.11. po	19.00	BIG		5.12. st	19.00	Lakomec		6.12. čt	19.00	Noc na Karlštejně	
5.11. po	18.00	RENT	6.11. út	18.00	BIG		6.12. čt	19.00	Splašené nůžky		8.12. so	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
6.11. út	19.00	RENT	7.11. st	19.00	BIG		13.12. čt	19.00	Klapzubova jedenáctka	C4	8.12. so	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
7.11. st	19.00	RENT	8.11. čt	18.00	BIG		14.12. pá	14.00	Klapzubova jedenáctka		9.12. ne	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
8.11. čt	19.00	RENT	9.11. pá	19.00	BIG		14.12. pá	19.00	Klapzubova jedenáctka	C5	9.12. ne	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
9.11. pá	19.00	RENT	10.11. so	14.00	BIG		15.12. so	19.00	Klapzubova jedenáctka	P	11.12. út	18.00	BIG	
10.11. so	18.00	RENT	10.11. so	19.00	BIG		16.12. ne	19.00	Klapzubova jedenáctka	D	12.12. st	18.00	BIG	
11.11. ne	19.00	Zamilovaný Shakespeare	12.11. po	19.00	Chaplin		17.12. po	19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)		13.12. čt	18.00	BIG	
12.11. po	19.00	Zamilovaný Shakespeare	13.11. út	18.00	Chaplin		18.12. út	18.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)		14.12. pá	19.00	BIG	A5/AB5
13.11. út	19.00	Zamilovaný Shakespeare	14.11. st	19.00	Chaplin		19.12. st	18.00	Osmyčky	SP	15.12. so	14.00	BIG	
14.11. st	19.00	Zdenek Merta u klavíru	15.11. čt	18.00	Chaplin		20.12. čt	19.00	Osmyčky	A4	15.12. so	18.00	BIG	
15.11. čt	18.15	My Fair Lady (ze Zeliáku)	16.11. pá	19.00	Chaplin		21.12. pá	19.00	Osmyčky	E5	17.12. po	19.00	Horečka sobotní noci	zadáno
16.11. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	18.11. ne	18.00	Představ si...		22.12. so	18.00	Křídla 2017/2018		18.12. út	18.00	Horečka sobotní noci	PP1/PP2
17.11. 14.00 a 19.00		My Fair Lady (ze Zeliáku)	19.11. po	19.00	Představ si...		26.12. st	14.00	Vrabčák a anděl		19.12. st	19.00	Horečka sobotní noci	
18.11. ne	18.00	Čarodějky ze Salemu	21.11. st	19.00	Bítls		26.12. st	19.00	Vrabčák a anděl		20.12. čt	18.00	Horečka sobotní noci	PPP/P18
19.11. po	19.00	Čarodějky ze Salemu	22.11. čt	18.00	Bítls	zadáno	27.12. čt	19.00	Brouk v hlavě		21.12. pá	19.00	Horečka sobotní noci	
20.11. út	19.00	O myších a lidech	23.11. pá	19.00	Bítls		28.12. pá	19.00	Brouk v hlavě		22.12. so	18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
21.11. st	19.00	O myších a lidech	24.11. so	14.00	Bítls		29.12. so	14.00	Klapzubova jedenáctka		23.12. ne	18.00	Vánoční koncert Javory	
22.11. čt	18.00	Osmyčky	24.11. so	19.00	Bítls		29.12. so	19.00	Klapzubova jedenáctka		27.12. čt	18.00	Monty Python's Spamalot	
23.11. pá	19.00	Osmyčky	25.11. ne	18.00	Bítls		30.12. ne	14.00	Klapzubova jedenáctka		28.12. pá	18.00	Monty Python's Spamalot	
24.11. so	19.00	O myších a lidech	26.11. po	19.00	Bítls		30.12. ne	19.00	Klapzubova jedenáctka		29.12. so	18.00	Monty Python's Spamalot	
25.11. ne	19.00	O myších a lidech	27.11. út	18.00	Bítls		31.12. po	18.00	Klapzubova jedenáctka		30.12. ne	18.00	Monty Python's Spamalot	
26.11. po	19.00	Osmyčky	28.11. st	19.00	Bítls						31.12. po	18.00	Monty Python's Spamalot	
27.11. út	19.00	Osmyčky	29.11. čt	18.00	Bítls									
28.11. st	18.00	Charleyova teta	30.11. pá	19.00	Bítls									
29.11. čt	19.00	RENT												
30.11. pá	19.00	RENT												

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman: BIG

Joshí Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není dívce lhostejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vyspělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však zůstane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá.

Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hravá hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a místy až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušová, Robert Jícha nebo Jiří Mach, Johana Gazdíková nebo Eva Jedličková a další.

Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees: HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

Britská hudební skupina The Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco bohem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theatre a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broad-

wayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentině, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich.

Konečně si tedy i naši diváci mohou užít takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studěnka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

Eric Idle, John Du Prez: MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angličích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. ...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův létající cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svatý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonovské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holišová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halámek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studěnka nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.



Tomáš SAGHER

CHLAP MÁ ZŮSTAT V DUŠI KLUKEM



S Barborem Remišovou v muzikálu *Chaplin*, režie: Stanislav Moša

Nemá rád kulatá jubilea, svoje narozeniny nijak zvlášť neslaví, nebilancuje a nerad se ohlíží zpátky. Herec Tomáš Sagher je nejen díky své sportovní minulosti zvyklý zahrát každou roli naplno a coby nezbytná podpora kolegů. Sám si potom užívá každou větší hereckou příležitost, byť by pro něj měla přijít třeba jen jednou za sezónu, jak sám říká.

Blíží se vaše abrahámoviny, tak to se zřejmě oslavám nevyhnete. Co chystáte?

Uvidím, jak to bude. Spíš myslím, že to nijak pompézně slavit nebudu. Nejsem moc slavící typ. Kulaté narozeniny, a vlastně ani ty normální, nemám potřebu slavit. Nepotřebuji to, protože s lidmi, se kterými se rád setkávám, se vídám i běžně. Přátele, ty opravdové, spočítám na jedné ruce, ale jsou to ti praví (díky Čepečku). Co si pamatuji, tak poslední velká oslava, kterou jsem uspořádal, byla po narození mého syna Ondry. A to už bude jedenáct let.

Podědil po vás syn herecký talent nebo nadání na sport?

Baví ho toho hodně. Na sport je šikovný, ale taky hezky zpívá nebo tančí – doma nám často předvádí neuvěřitelné kreace! Herectví ho naštěstí neláká, nemá v sobě touhu se předvádět. Tedy na prknech, jinak se předvádí docela dost.

Nedávno dostal „nabídku“ do muzikálu *BIG*, ale sám se rozhodl, že do toho nepůjde.

Odrazoval jste ho?

Probíral jsem s ním plusy a minusy, ale rozhodnutí bylo na něm. Zjistil, že by nestíhal svoje oblíbené kroužky, zameškal by hodně času ve škole – a představa, že ho to musíme doučovat my doma, je strašná, nemohl by lítat venku s kamarády... To všechno rozhodlo.

Provázeli i vás někdy pochyby o smyslu herectví?

Je pravda, že je to takový zvláštní pocit, když zhasnou světla a odejdou diváci. To asi znají všichni herci. Zvláštní krásno-hořko-smutno. Ale já jsem měl velké štěstí, že jsem se hned po škole dostal sem do divadla. Hrál jsem postupně až pětadvacet představení měsíčně. Pak jsem ale v roce 1996, po šesti letech angažmá, odešel ze dne na den. Kvůli neshodám se Zdeňkem Černíkem, který režiroval a choval se k hercům – pro mě – prostě nepřijatelně. Nevěděl jsem tehdy, co bude druhý den, ale potřeboval jsem jít pryč.

Co jste následující roky dělal?

Na volné noze jsem byl pět let. Měl jsem štěstí, že jsem se uchytil jako režisér v dabingu. Tak mě oslovila TV Nova, takže jsem dojížděl vždy na týden do Prahy na přípravu pořadu *Občanské judo*. Tam jsem byl spoluautorem stále rubriky „Bába Dymáková“, která řešila různé občansko-



S Mareem Salvadorim v muzikálu *Horečka sobotní noci*, režie: Stanislav Moša

-právní spory hereckou formou. Celkově pro mě byla volná noha velická životní zkušenost.

Chybělo vám v té době divadlo?

Já jsem ale hrál, třeba ve Zlíně D'Artagnana. I u nás v divadle, byť jako host. V Brně jsem potom začal zkoušet muzikál *Svět plný andělů* a šileně se mi zastesklo po té herecké partě a hlavně pocitu někam patřit. Takže jsem moc rád, že Standa Moša tuhle moji touhu pochopil a umožnil mi vrátit se do angažmá. Dokonce mě předběhl a nabídl mi návrat o chvíli dřív, než jsem ho o to požádal. Nastoupil jsem zpátky 1. dubna, tak jsem si potom ještě dlouho říkal, jestli si ze mě Standa neudělal vlastně apríla. (smích)

Věnujete se stále dabingu nebo jeho režii?

Brno je na tom poslední roky mizerně, co se týče dabingu, protože zde zůstalo jediné dabingové studio. Mrzí mě to, protože dabing je moje oblíbená disciplína a dělám ji rád. A v Brně je spousta šikovných dabérů. Ale myslím, že práce naštěstí přichází, pokud ji člověk urputně nehledá. Aktuálně připravujeme druhou sérii pořadu *S Hubertem do lesa* pro Českou televizi a stanici Děčko. Tam zrovna štěkám psa Huberta – je to vlastně titulní role. (smích) A režii dabingu dělám momentálně v ČT třeba u animovaných pětiminutových pořadů pro děti s názvem *Hvězdičky*.

Kdybyste měl trochu bilancovat a říct, které role na divadle pro vás byly ty nej, které by to byly?

To je těžké takto říct, mám rád v podstatě každou práci, kterou dělám. Ale za poslední roky to byly určitě role v muzikálu *Představ si...*, v *Chaplinovi*, *Pískání po větru*, *Zorrovi* nebo v *Bídnicích*. A kdybych šel hodně zpět, určitě si vzpomenu na muzikály *Kabaret*, *Bastard* nebo *Sny svatojánských nocí*. Je to tak, že postupem času u divadla jsem si řekl, že když budu mít jednu pěknou roli za sezónu, tak budu spokojený. A musím zaklepat, že to se mi daří.

Zmínili jste muzikál Les Misérables – Bídnicí, který se sice už nehraje, ale s nímž si vás diváci hodně spojují díky nepřehlédnutelné postavě hostinského Thénardiera. Jak se vám hrála?

Muzikál *Bídnicí* je výborně napsané dílo a role Thénardiera je nádherná. Těší mě, pokud si ji diváci spojují právě se mnou. Je to zřejmě důkaz, že se mi povedlo dobře vystihnout onu dvojlovnost, kterou sebou tato figura nese. Jednak je to jeho určitá zřetelnost a bláznivost, ale vedle toho také hyenismus nejen při okrádání mrtvol. Je to zkrátka pěkný hajzlík.

Co říkáte na pravdivost rčení, že u divadla není malých rolí?

Samozřejmě, že je malých rolí. Pokaždé musí být na jevišti někdo, kdo nahrává ostatním, aby

ten jeden hlavní mohl vyniknout. Takže já budu vždycky i ty největší čurdy dělat naplno a poctivě. Mám rád, když je za vším cítit parta a kolektivní souhra.

Tohle přesvědčení jste si zřejmě přenesl ze sportu, kterému se odmala hodně věnujete.

Taky. Paradoxně jsem se ale vždy věnoval spíš těm sportům, ve kterých je člověk sám za sebe. Odmala jsem hrával tenis za Ingstav Brno, skončil jsem s ním v době studií na JAMU. Potom jsem jsem dlouho nehrál a vrátil se k němu až po letech. No a poslední roky hraji moc rád badminton. Troufám si říct, že v něm jsem hooooóódně dobrý. (smích) Hrávám pravidelně jednou týdně se svým stálým partnerem Milošem Kárným. Toho tady musím jmenovat, protože zároveň musím říct, že ho v poslední době dost drtím – Miloši, promiň.

Nezkoušel vás vyzvat na souboj taky třeba někdo z hereckých kolegů? Je známo, že v souboru máte plno skvělých sportovců.

Občas mě někdo z kolegů vyhecuje, to je pravda. Kdysi před lety jsem se vsadil s Dušanem Vítázkem, který je squashista a má výbornou fyziku. Vsadili jsme se o to, že když proti mně udělá pět

bodů v setu, přijedu svým autem k němu domů, kde ho i s Pavlou naložím, zavezu na večeri do restaurace podle jejich výběru, počkám, až se navečeří, zaplatím za ně veškerou útratu a zavezu je zase domů. Nejen, že Dušan sázku nevyhrál, ale ještě z toho měl týden chřipku.

Patříte i k vášnivým horolezcům...

To už teď není tolik pravda. Ale jinak jsem po horách lezl hodně, a to převážně s mým velkým kamarádem Muňalem – Radkem Smutným. Ten už bohužel není mezi námi. Spolu jsme zdolali třeba i Matterhorn, byť až napoštět. Po narození synka se mi ale přeskládaly hodnoty a vnímání zodpovědnosti, takže už tolik neblázním. I když musím říct, že jsem byl vždycky při lezení dost zodpovědný.

Jste známý i svým kouzelnickým uměním. Kde se ve vás tyto vlohy vzaly?

To vzniklo víceméně náhodou. Při jedné akci jsem měl možnost potkat se s kouzelníkem Robertem Foxem. Fascinoval mě, a tak jsem se začal učit, shánět triky... A teď je občas dávám třeba i mezi kolegy k dobru. (smích)

Prozrad'te nějaký svůj majstrštyk.

Umím třeba ukousnout dvacetikorunu a vyplivnout ji zpátky, aby byla zase celá. Ohnout minci nebo ji nechat zmizet. Umím také spoustu kouzel s kartami. Něco nového jsem se přiučil i při našem zkoušení muzikálu *Zorro*, kde jsme měli poradce na kouzlení. U mě bývají tyto záliby ve vlnách. Vždy mě to chytne třeba na pár týdnů, a pak se tomu několik měsíců vůbec nevěnuji.

Působíte na mě, že budete taková hračka...

To asi ano, říká se to o mně. (smích) Chlap má zůstat v duši klukem.

Máte pořád ještě psa, který si kdysi zahrál i v muzikálu *Zahrada divů*?

Motynku, velkou kníračku, už bohužel nemáme. Byl to nejšikovnější pes, co jsem kdy znal. Dlouho jsem potom jiného psa nechtěl, ale nakonec jsme si poříдили střední kníračku. Jmenuje se Clera a je Motyně strašně podobná, i když povahově je úplně jiná. Celkově si myslím, že naši psi se u nás mají nádherně. Klidně bych někdy chtěl být svým vlastním psem...

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvil

Roční předplatné do Městského divadla Brno

Už od rána jste jako na trní, z diáře na vás svítí červeně zakroužkované datum. Večer vklouznete do svátečních šatů, naposledy upravíte účes a zahalíte se do parfému. Ve foyer divadla je pro vás již vše připraveno – víno se chladí, šatnářky a uvaděčky vás mile vítají a uvádějí na VAŠE sedadla. To pro VÁS dnes muzikanti a herci hrají, tančí a zpívají, jen pro VÁS, naše ABONENTY...

Roční předplatné vám dává pět kouzelných večerů s těmi nejlepšími inscenacemi z repertoáru Městského divadla Brno. Po celý rok máte jistotu svého stálého sedadla, jako první se dozvíte nejzaváhavější novinky z našeho divadla prostřednictvím časopisu *Dokořán*, který najdete každý měsíc ve své schránce. Budeme vás také zvát na zajímavé divadelní akce za zvýhodněné vstupné a v neposlední řadě ušetříte oproti přímému nákupu vstupenek v pokladně. Vlastnit předplatné do Městského prostě přináší jen samé výhody!

Pro rok 2019 jsme pro vás vybrali tyto úžasné tituly:

Robert Stigwood, Bill Oakes,
Ryan McBryde, The Bee Gees

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

disco muzikál

HUDEBNÍ SCÉNA

Máte rádi disco? Broukáte si nesmrtelné songy britských Bee Gees jako *How Deep Is Your Love* nebo *Stayin' Alive*? A při vzpomínce na Johna Travolta ve zvonových kalhotách se vám zrychlí dech a zasněně se zahledíte do dáli? *Horečka sobotní noci* se tentokrát odehraje naživo přímo před vašimi očima a nakazí vás svými chytlavými melodiemi a neotřelými tanečními kreacemi. Nahlédnete do běžných životních osudů lidí, kteří hledají své místo ve velkém, úspěchaném a chladném světě. Stejně jako slavná filmová předloha vypráví divadelní verze příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život ve složité rodinné i sociální situa-



ci. Nechte se vtáhnout do blýskavých sedmdesátek a prožijte s námi tu pravou *Horečku sobotní noci!*

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studěnka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

Eric Idle, John Du Prez

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie
podle Monty Pythonů

HUDEBNÍ SCÉNA

Kdopak by neznal legendárního bojovníka krále Artuše? A bájný hrad Camelot, kde se shromáždili rytíři kulatého stolu, aby spojili rozdrobenou Británii a bojovali proti nepřítelům a nakonec



spolu vyrazili hledat Svátý Grál? Všichni tuto pověst známe. Jenže možná to ve skutečnosti bylo trochu jinak...

„Inscenace Stanislava Slováka je ukázkou svižného, divotipného a po všech stránkách kompaktního hudebního divadla... Další velkou předností této inscenace je její báječné a nepolevující tempo, podobně jako neustálý přísun situačních a slovních vítků... Troufám si tvrdit, že na jevišti Hudební scény MdB jde o nejlepší muzikálovou inscenaci sezóny.“ Rozhodně souhlasíme s kulturním kritikem Lubomírem Marečkem, který ve své recenzi dodává: „Muzikál *Spamalot* nepobaví jen znalce raného středověku britských ostrovů nebo věrné fanoušky Monty Pythonova létajícího cirkusu. Baví se tady skutečně budoucí návštěvníci divadla, kteří film ani jinou tvorbu skupiny neznají. Radost ze hry i břitkého humoru při brněnském *Spamalotu* vás prostoupí cele a nejen vaše smíchem namožené bránice.“

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holíšová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halánek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Jonathan Larson

RENT

rocková opera

ČINOHERNÍ SCÉNA

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a narkomani se navzdory nepřízni osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny překážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu. Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost. Podmanivé a nezapomenutelné dílo, které patří do zlatého fondu hudebního divadla a vedle několika Cen Tony získalo i jako jedno



z mála děl hudebního divadla prestižní Pulitzerovu cenu, vzniklo na motivy Pucciniho opery *La bohème*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš, Kristian Pekar, Andrea Zelová nebo Alžbeta Trembecká, Igor Ondříček nebo Dušan Vitázek, Aleš Slanina, Barbora Goldmannová nebo Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová nebo Hana Holíšová, Lukáš Janota nebo Marco Salvadori a další.

Eduard Bass, Stanislav Slovák,

Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Jiří Levíček

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

fotbalová pohádka

ČINOHERNÍ SCÉNA

„Byl jednou jeden chudý chalupník, jmenoval se *Klapzuba*, a ten měl jedenáct synů. Ve své chudobě nevěděl, co s nimi, a tak z nich udělal fotbalové mužstvo.“ Těmito slovy otevřel Eduard Bass roku 1922 své vyprávění o jednom nebývale úspěšném rodinném týmu, které se od té doby dočkalo mnoha vydání, verzí divadelních i filmových a stalo se nespornou českou literární klasikou. Bass ve svém příběhu o týmu, který vítězí nejen svou umnou fotbalovou hrou, ale především soudržností, kamarádstvím a smyslem pro fair-play, napsal vlastně moderní pohádku o statečných chlapcích z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa. Při vši laskavé i potutelné nadsázce zároveň vystavěl pomník nehynoucí české lásce ke hře zvané fotbal. Pro autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán je



tato látka přitažlivou výzvou k vytvoření svižné hudební komedie pro nejširší publikum, rodinné zábavy vrcholné úrovně podobně jako se to stalo v případě jejich inscenace *Bits*. Příběh z doby, kdy se kopaná ještě nehrávala kvůli závažným honorářům, ale především pro radost ze hry samotné, vám naše divadlo přinese v rytmu swingu a pod režijní taktovkou (či píšťalkou) Stanislava Slováka (který je ostatně sám úspěšným fotbalovým trenérem).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Zdeněk Junák, Viktor Skála, Alena Antalová, Kristian Pekar, Ondřej Studénka, Jonáš Florián, Jakub Przebinda, Marco Salvadori a další.

Arthur Miller

ČARODĚJKY ZE SALEMU

historické drama

ČINOHERNÍ SCÉNA



Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvržené mladé dívky, která se pokusila svést ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenic pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál a dál... Historická hra, spojující drama společenské a milostné, se zakládá na skutečných historických událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin – pětadvacet nevinných lidí zahynulo ve vykonstruovaném soudním procesu, který se opíral o svědectví v průměru desetiletých děvčat. Miller z nich učinil dospívající dívky, které ve snaze odvrátit pozornost od v zásadě nevinného nočního dobrodružství rozpoutají čarodějnický proces, rozvrátí už tak rozdělenou vesnici a roztočí soudní mašinerii vedoucí ke krvavým koncům. Jednou spuštěná hysterie se sice tváří jako boj s ďáblem, ve skutečnosti ji však živí zcela jiné věci – strach jednotlivých lidí, skryté pocity viny, vyřizování účtů, touha po majetku druhého. A v jádru toho stojí milostný příběh farmáře Johna Proctora, jehož poměr s mladou služebnou, sirotkem Abigail Williamsovou, nejen poznamená jeho manželství a vede k obvinění jeho ženy, ale nakonec dožene před soud i jeho samého.

Režie: Mikoláš Týc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Barbora Goldmannová, Eliška Skálová, Barbora Remišová, Kateřina Marie Fialová, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Jan Mazák a další.

Objednávky na Roční předplatné 2019 přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 16/1863, 602 00 Brno, telefon: +420 533 316 352.

Cena: 2.300,- Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP 1.750,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 12. listopadu 2018 každý všední den od 9.00 do 16.00 hodin.

ZIMA V ZOO BRNO

**ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMU
V ZOO BRNO
2. PROSINCE**

**ŠTĚDROPOLEDNÍ KOMENTOVANÁ
KRMENÍ
24. PROSINCE 2018**

**NOVOROČNÍ KOMENTOVANÁ
KRMENÍ
1. LEDNA 2019**



**ZOO
BRNO**

B | R | N | O |

VEŠTERČINŮV ÚNĚŠŤSKÝ VÝSTAVNÍ
PARKOVÝ KOMPLEX ZOO BRNO A STANOVANOVÝCH OBČIN
PŘÍRODNÍM ÚSTAVEM

Před čtvrtstoletím jako čerstvá absolventka pražské Konzervatoře nastoupila do angažmá dvacetiletá Markéta Sedláčková. Její první sezónu (1993/1994) vyznačovaly tyto úspěchy: účinkování v muzikálovém projektu Stanislava Moši a Zdenka Merty *Bastard*, role Rebeky Gibbsově ve Wilderově *Našem městečku* či titulní postava v pohádkovém muzikálu Gustava Skály a Mikiho Jelínka *Popelka*. ■ V červenci oslavila čtyřicátiny Ivana Vaňková. Absolventka JAMU rusínské národnosti přišla do MdB z prešovského Divadla Alexandra Duchnoviča roku 2001. Nejprve projevila svou muzikálovou dovednost v Mošově a Ulrychově *Koločavě* (2001), posléze dramatický um jako Hazel Nilesová v O'Neillově tragédii *Smutek sluší Elektře* (2002) a komediální talent ztvárněním Cecilie v *Jak je důležité mítí Filipa* Oscara Wildea (2003). ■ Čtvrtého křížku dosáhne v den zimního slunovratu také Pavla Vítázková. Pod dívčím příjmením Ptáčková debutovala ještě jako sedmnáctiletá gymnazistka rolí Minnie v Mošově inscenaci muzikálu *West Side Story* (1996); měsíc před osmnáctými narozeninami hrála (v alternaci s Alenou Antalovou) Desdemonu v Černínově nastudování *Othella*; o rok později v inscenaci Gorinova dramatu *Kean IV.* byla jako Anna Dambyová ženou herce Edmunda Keana v podání Boleslava Polívky (1997).



Stanislav Moša – Zdenek Merta: *Bastard*. Markéta Sedláčková jako Marnivá princeznicka a Jan Apolenář v roli *Bastarda*; režie: Stanislav Moša / 1993

Oscar Wilde: *Jak je důležité mítí Filipa*. Ivana Vaňková jako Cecilie a Petr Štěpán v roli Johna Worthinga; režie: Jana Kališová / 2003

William Shakespeare: *Othello*. Pavla Ptáčková (dnes Vítázková) jako Desdemona; režie: Zdeněk Černín / 1996



Luboš Goby, Dagmar Hlavoňová,
Miroslava Urbánková, Iveta Černá,
Tereza Smetanová

JEDEN DEN MDB...

V REKVIZITÁRNĚ

Další zastávkou v našem pozákulisním putování je rekvizitárna. Buďte vítáni, jen, prosím, našlapujte opatrně, ať se nezašpiníte od barvy, nebo se nám nepřilepíte k podlaze – podobných lapálií tu totiž hrozí nespočet.

Ale abychom nepředbíhali, dovolte mi zprvu vysvětlit několik pojmů – rekvizita, rekvizitář a rekvizitárna. Divadla znalí jistě tuší, ale spíše pro úplnost:

Rekvizita je prakticky cokoliv (kromě kostýmu a kulis), co může na jevišti vzít herec do ruky. Ať už se jedná o kouzelný deštník Mary Poppins, hrnčířský kruh, na kterém Molly Jensenová vykrouží keramickou dokonalost pro svého Sama, nebo prakticky kompletní vybavení kadeřnického salónu Splašené nůžky – to vše jsou rekvizity. Rekvizitář je v divadle od toho, aby rekvizitu vyrobil, nakoupil, našel, nechal si vyrobit, vypůjčil, podědil, uvařil, nakreslil, opravil, nabarvil, umyl, naleštil – zkrátka udělal vše pro to, aby co nejlépe pasovala do divadelního představení a zároveň pomáhala herci při jeho výkonu.

A rekvizitárna – to je takové magické místo, kde se rekvizity tvoří a zároveň uskladňují. Můžete si ji představit jako velkou knihovnu, ale místo knih leží v přeplněných regálech od země až ke

stropu právě ony zmiňované rekvizity pečlivě rozřazené podle inscenací, ve kterých účinkují. Zobecnit jeden náš pracovní den do krátkého povídání, to snad ani nejde. Každý den na nás čeká něco jiného a prakticky žádný den není stejný jako den jiný. Ale protože by byla škoda tento článek utnout takto zkrátka, pojďme se podívat na to, co se děje v našem divadle nyní.

Připravujeme dvě nové inscenace. Na Hudební scéně nám vyroste malý Josh do velkého chlápka, který se ocitne v barevném světě plném hraček, zábavy a úžasných tanečních rytmů v novém muzikálu *BIG*, zatímco na Činoherní scéně se podíváme do životů zajímavých, extravagantních, všeobjímající láskou naplněných squaterů v kultovním muzikálu *RENT*.

Pro nás, rekvizitáře, jsou to skvělé výzvy. Vyrábět a shánět všelico, s čím si můžeme hrát a blbnout, a zároveň v ten samý den shánět barely s ohněm z newyorského předměstí.

Den pro nás začíná v 9.30. Sejdeme se v rekvizitárně a probereme, co nás čeká. K ruce potřebujeme fermany, scénáře, asistenty režie a kávu. :-) Když zjistíme, co je zapotřebí, rozdělíme se na dvě bandy – zrovna podle toho, kde je co nutno udělat.

Od 10.00 začínají zkušební praskat ve švech a my už na nich máme připravené zástupné rekvizity k oběma inscenacím. Pokud se ptáte, co je zástupná rekvizita, pak vězte, že to je starší a zničenější sestra rekvizity originální. Ne, že bychom hercům nevěřili, ale se zkušební rekvizitou mohou dělat prakticky cokoliv – zkoušet s ní dělat různé vylomeniny, házet s ní o zem, mačkat ji a ti troufalejší ji mohou dokonce i sníst. Originál se objeví až v generálovém týdnu, kdy už je pod pečlivou a každodenní kontrolou rekvizitáře.

Pokud je zapotřebí dopravit na zkušebny nějaké nové rekvizity, inspicient to ohlásí do divadelního rozhlasu. To v praxi znamená, že okamžitě projedete všechny mozkové komůrky a vzpomínáte, ve kterém skladu může tato věc ležet, zda ji vůbec máte, anebo přemýšlíte, ve které inscenaci zrovna hraje.

Dopoledne je tedy vyhrazeno na přípravu nových inscenací, opravu a údržbu rekvizit z inscenací aktuálních, rozřazení a uklizení rekvizit z insce-

nací derniérováných a zároveň na přípravu rekvizit na večerní představení.

Každá scéna má v portálech několik skříní a regálů, kam šikovný rekvizitář umístí všelijaké předměty, nápoje, jídlo a jiné dle svého nejlepšího vědomí a svědomí – a to tak, aby je vystresovaný herec nemusel zbytečně dlouho hledat.

A jak se rekvizita dostane na jeviště? Bud' si ji přinese sám herec, který si ji vyzvedne právě v oněch skříních, přijede na kulise, nebo ji tam nějakým tajným způsobem dopraví pečlivě zamaskovaný rekvizitář – tomu se v našem skromném žargonu říká „akce“. Máte-li během představení nějakou akci (jsou i taková představení, kde jich máte 36), pak je představení adrenalinové i v zákulisí. Ptali jste se třeba někdy sami sebe, jak se asi mohou snášet ze stropu dopisy v *Žitkovských bohyních*? Ano, tak i toto je naše „akce“.

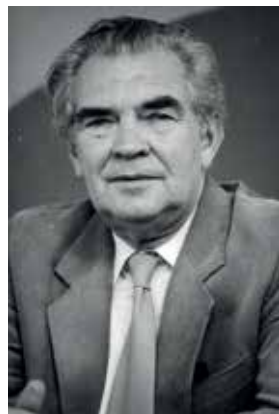
Během představení zároveň dohlédneme na to, aby se žádná rekvizita neztratila. Když zmizí po výstupu, kde už si své odehrála, pak je to takové menší zlo. Pokud se ale vypaří dřívě a vy to zjistíte, až když utrápený herec pláče či křičí, vězte, že v tuto chvíli jsou ideální rychlé nohy a bryskní uvažování – kde saprot seženu za 16 sekund nového zubatého plyšového králička? Naštěstí se nám takové problémy stávají pouze jednou (maximálně dvakrát) za deset let (tímto zdravím Dášu Hlavoňovou – naši paní vedoucí).

Den pro nás končí děkovačkou, kdy pobíháme zmateně po zákulisí a hledáme zakutálené míče, odhozené květiny nebo vysypané kabelky, abychom vše mohli přichystat zpět do skříní, zamknout je a úlevně si oddychnout.

Být rekvizitářem je krásné povolání. Máte-li kreativního ducha a smysl pro organizaci, pak byste se mezi rekvizitáři rozhodně neztratili. A až příště uvidíte, jak se v *Horečce sobotní noci* objeví v tanečním studiu na jevišti gramofon, nebo jak ve *Spamalotu* přijíždí krásná mořská panna na skateboardu za sirem Galahadem, pak vězte, že i toto je naše „akce“. :-)

Text: Luboš Goby,
foto: Tino Kratochvíl





GRATULUJEME!

Mojmír Heger

V září oslavil devadesáté narozeniny vzdělaný, sečtělý, citlivý kolega Mojmír Heger, který po absolvování DAMU (1952) získal první herecké angažmá v Krajském oblastním divadle v Plzni, odkud po třech sezónách odešel do Brna. V Brně prožil nejlepší léta svého hereckého života a uzavřel přátelství s mnoha lidmi od divadla i literatury. Deset let působil v Divadle Julia Fučíka; po likvidaci této scény mladých na Výstavišti (1965) natrvalo zakotvil v Divadle bratří Mrštíků (přejmenovaném v roce 1993 na Městské divadlo Brno), na jehož jevišti ztvárnil na 150 rolí. Nadace Život umělce mu za celoživotní uměleckou činnost, která vedle tvorby divadelní zahrnuje i tu filmovou, rozhlasovou a recitátorskou, udělila cenu Senior Prix (2000).

My mu do brněnské čtvrti Řečkovice, kde žije se svou manželkou Olgou (rovněž někdejší herečkou MdB) a užívá si chorob stáří a důchodu, přejeme všechno nejlepší!



Gratuluje Ivaně Vaňkové

Cenu Františka Filipovského za nejlepší ženský herecký výkon v dabingu, kterou uděluje město Přelouč, v letošním roce získala Ivana Vaňková za roli *Mary Poppins*. Ocenila ji tak jedenáctičlenná odborná porota, která posuzovala tvůrčí a herecké výkony v dabingu audiovizuálních děl uvedených v roce 2017. Cenu Ivana převzala 15. září na slavnostní večeři, který moderoval Ondřej Kepka, prezident Herecké asociace. Ten v závěru slavnostního večera popřál všem nominovaným a oceněným, aby vytrvali ve svém úsilí a nadále šířili dobré jméno proslulého českého dabingu.

NAPSALI O NÁS

PŘEDSTAV SI... ŽE DIVADLO HRÁLI I V GHETTU

Kdo zažil premiéru (a věřím, že i reprízu) nově uváděného muzikálu v Městském divadle Brno s názvem *Představ si...*, byl svědkem úžasného úkazu. Totiž hlubokého společného prožitku diváky i protagonisty. (...) Na Hudební scéně probíhají dva příběhy se společným jmenovatelem – lidé v bezvýhodné situaci. Zachovávají se však statečně. Ve varšavském ghettu v roce 1942 přesvědčí otec rodiny Daniel Warshowsky svou rodinu a přátele, aby společně zahráli muzikál z historie židovského národa o dobývání Masady. Mnozí odmítají zpívat a tančit na takové téma, nakonec souhlasí. (...) Oba příběhy se v průběhu obou dějství prolínají. Podle romantické předlohy hrají o lásce římského generála Silvy (Dušan Vítězek) a židovské rebelky z Masady (Kristýna Daňhelová). Proti Silvovi, jenž nechce Židy zabít, stojí záporná postava, Římu oddaný Rufus (Aleš Slanina). V ghettu hrají tyto herci



a zpěváci člena odboje Adama, dceru principála Daniela Warshowského Tamar a řadového obyvatele ghetta Ottu. Do děje se snad nejhluběji noří Daňhelová – v obou svých postavách. Její podmanivý zpěv dokresluje nevtíravá, přesto výrazná hudba oceňovaného izraelského skladatele Shuki Levyho. (...) Havelka, Vítězek, rovněž Ivana Vaňková v roli Danielovy sestry a „romantické“ Naomi přesvědčivě vystihují pro muzikál neobvykle vyhocené drama. (...) Skvěle zpívá,

KŘÍDLA 2017/2018

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....

Nejoblíbenější herečka:

.....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....

.....

Nejoblíbenější inscenace:

René Levínský / **Dotkni se vesmíru a pokračuj**

T. Kitt, B. Yorkey, B. Carpenter / **Děsnej pátek**

Roland Schimmelpfennig / **Žena z dřívějška**

J. Lane, D. Yazbek, P. Almodóvar / **Ženy na pokraji nervového zhroutení**

R. Stigwood, B. Oakes, R. McBryde, The Bee Gees / **Horečka sobotní noci**

Arthur Miller / **Čarodějky ze Salemu**

S. Levy, D. Goldsmith, G. Berenbeim / **Představ si...**

Molière / **Lakomec**

Eric Idle, John Du Prez / **Monty Python's Spamalot**

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval / **Tři mušketýři**



mluví a tančí Diana Velčická jako Lola a především jako Salome, kterou poslal římský vůdce darem generálu Silvovi. Nápaditá je erotická scéna s postupným svlékáním několika vrstev lehkého oblečení. (...) Úžasné jsou scény, kdy celý ansámbl „naplno“ zpívá a tančí. (...)

(tr), www.brnozurnal.cz,
12. 3. 2018

ŠLEHAČKA ZE SAMÝCH OSMIČEK A SMYČEK

Již při pohledu na čtyřlístek autorů rekapitulací lepopera *Osmičky* v Městském divadle Brno měli bychom tušit nevidaný, neslýchaný, kolosální a objevený hold všem osmičkám, smyčkám, přesmyčkám, myčkám, oprátkám i kličkám českých dějin. Považte: Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán. Co jméno, to záruka cesty od prvního plánu ke kabaretní poezii a satíře. V hudbě i ve slově. (...) Kdo stál u podpalu Husovy hranice, kdo ohněm zničil Komenského knihovnu v Lešně, kdo škrtnul zápalkou k požáru Národního divadla? Odhalí to živými vstupy a všem dobře známým, srozu-



mitelným žargonem moderátorka a reportéři TV. Chcete se dovědět, kteří developpeři střelili praporečce Čechovi pozemky bez moře, zjistit IQ Přemysla Oráče, nebo kde se vzali, tu se vzali Velkomoravané Svatopluk a jeho tři synové, a jak to dopadlo s jejich třemi pruty? Hrňte se na *Osmičky*. (...)

Jiří P. Kríž,
Právo, 26. 9. 2018

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu *Dokořán*, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2018 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2018. Děkuje!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz



MONTY PYTHON'S SPAMALOT ANEB SVĚT PODLE SLOVÁKA(Ů)

Městské divadlo Brno svůj repertoár nově doplnilo o muzikál *Spamalot*. (...) Brněnské podoby se zhostil režisér Stanislav Slovák, který je známý svou láskou k britskému humoru. (...) Režisér se svým tvůrčím týmem se sice drží pythonovské linie, ale přesto typicky britské prvky přibližuje českému divákovi. Není ani nutné znát Monty Python's či detailní britskou historii či jejich často spleť legendy. V brněnské podobě se jedná o humor a zábavu především, a tak rozříznutou dějovou linii Slovákův tým v čele s režisérem učesal po svém. (...) Příběh o legendárním králi Artušovi, který má sjednotit ztrápenou a rozvrácenou zemi, v podání Monty Pythonů nabízí



skeci a ironií nabitý příběh, který si tropí šoufky z dalších britských legend. A tak jen pobaveně můžeme sledovat zoufalého Artuše, který jen obtížně hledá a nachází srdnaté rytíře ke svému stolu a ke splnění svého poslání. Když nalezne rytíře, naráží na spoustu překážek, které jim ztěžují cestu. (...) Nejvíce pozornosti na sebe strhává sám rytíř Artuš v podání Lukáše Vlčka. Jeho roztomile popletený vůdce všech Britů si sympatie diváků získá poměrně brzy, a to jak herecky, tak i pěvecky. Navíc šarm Lukáši Vlčkovi rozhodně nechybí a v roli udatného rytíře splňuje s lehkostí svůj úkol na výbornou. Žádnou zábavu nepokazí ani oddaný sluha Patsy v podání Ondřeje Halámka, který se zapíše svou dokonalou komickou pózou a nesmrtelnou imitací koňských kopyt. Nezklame ani Daniel Rymeš jako

bojácny Sir Robin. Jedinou ženskou představitelkou je zde Dáma z jezera, kterou si s noblesou zahrála a zaspívala Sára Milfajtová. Její náročná pěvecká čísla i humor bude jistě patřit ozdobám inscenace a rozhodně byla pro herečku velkou výzvou. Zasmějeme se Lukáši Janotovi v roli Sira Galahada, který pobaví kromě svého projevu a pěkných pěveckých čísel i legrační parukou. Jako vždy si dobře vede sebraná company, která v choreografii Martina Packa předvádí našlapanou show plnou tance a zpěvu. Silnou složku tvoří jako vždy dobře sebraný orchestr pod taktovkou Daniela Tuže. (...) Muzikál *Spamalot* si jistě podmaní milovníky britského pythonovského humoru. Nabízí spoustu skečů, parodie, nezapaditelný až absurdní humor, který si dělá legraci ze všeho a ze všech. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 1. 5. 2018

OSMYČKY MÍCHAJÍ PRAVDU S FIKCÍ

Mistra Jana Husa upálili omylem a vítězství v Naganu předznamenaly nařezané hokejky. Českou zemi si praotec Čech vybral pod nátlakem praktik z telemarketingu a Ježíšovo poselství svět zahltilo nikoliv skrze víru, ale kvůli touze po penězích. Historickými milníky (nejen) českého národa provádí nové divadelní lepopera *Osmičky*. (...) Činoherní titul hýří vtípem a sebranými hereckými výkony, autoři se nebojí politické satiry a navazují na někdejší kabaretní revue. Autorský tým Cón–Štěpán–Šotkovský–Slovák rekapituluje osmičková výročí s humorem, nadhledem a ironií – s názorem, že letopočty končící osmičkou jsou pro Čechy a Moravany osudové. Velmi volně převyprávěným opisem dějin poukazují na byrokracii, vychytralost a lenost národa. A aby sled událostí nebyl příliš fádni, včlenili do historických faktů smyšlenky, mystifikace a četné odkazy k Brnu. Pohrávají si s divákem, baví ho, znejišťují. (...) Události napříč historií v *Osmičkách* propojují figury Čenka Udavače a Marcela Zatykala. Postavy veskrze negativní, avšak s „měkkým srdcem“, sebraně ztvárňují Michal Isteník a Petr Štěpán. (...)

Markéta Stulírová,
Brněnský deník, 26. 9. 2018



„Byl jednou jeden chudý chalupník, jmenoval se Klapzuba, a ten měl jedenáct synů. Ve své chudobě nevěděl, co s nimi, a tak z nich udělal fotbalové mužstvo. U chalupy měl pěkný, rovný kousek loučky, z té udělal hřiště, prodal kozu, koupil za to dva míče a kluci začali trénovat.“ Těmito slovy otevřel Eduard Bass roku 1922 své vyprávění o jednom nebývale úspěšném rodinném týmu. Bass ve svém příběhu o sourozencích, kteří vynikají nejen svou umnou fotbalovou hrou, ale především soudržností, kamarádstvím a smyslem pro fair-play, napsal vlastně moderní pohádku o statečných chlapcích z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa. Při vši laskavé i potutelné nadsázce zároveň vystavěl pomník nehybnou české lásce ke hře zvané fotbal. Tradičně hravým způsobem k látce přistoupilo i autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán (autoři nedávno uvedené inscenace *Osmýčky*), pro které je tato

látka přitažlivou výzvou k vytvoření hudební komedie pro nejširší publikum. Protentokrát je autorský tým doplněn o hudebního skladatele, jazzmana Jiřího Levíčka, který inscenaci opatří svižnými i líbeznými písněmi v rytmu swingu. Přijďte se pobavit příběhem z doby, kdy se kopaná ještě nehrávala kvůli závratným honorářům, ale především pro radost ze hry samotné, a staňte se fanoušky sympatického mančafu Klapzubáků z Dolních Bukviček, kteří se stanou nejen mistry Evropy a světa, ale seznámí se také s Welšským princem a padnou do rukou nebezpečným lidojedům.

Režijní taktovky (nebo vlastně písťalky) se ujme úspěšný fotbalový trenér **Stanislav Slovák**, podpořen věrnými spoluhráči-spolupracovníky: dirigentem a autorem hudebního nastudování bude **Martin Procházka**, scénu navrhuje **Jaroslav Milfajt**, kostýmy **Andrea** a **Adéla Kučerovy**, choreografem inscenace bude **Martin Pacek** a dramaturgy **Miroslav Ondra** a **Jan Šotkovský**. V rolích představitelů slavného fotbalového klanu Klapzubů se objeví **Zdeněk Junák** (Děda Klapzuba), **Viktor Skála** (Táta Klapzuba), **Alena Antalová** (Máma Klapzubová) a jedenáctka playerů **Kristian Pekar**, **Ondřej Studénka**, **Jonáš Florián**, **Jakub Przebinda**, **Marco Salvadori**, **Lukáš Kučera**, **Jakub Uličník**, **Patrik Földeši**, **Petr Drábek**, **Michal Matěj**, **Dominik Brychta**. Jako novináři, fanoušci, bafuňáři a další se představí **Tomáš Dalecký**, **Tomáš Sagher**, **Zdeněk Bureš**, **Miloslav Čížek**, **Rastislav Gajdoš**, **Ondřej Halámek**, **Robert Jícha** a **Alan Novotný**. V rolích vypravěček, protihráčů z různých klubů či lidojedek vystoupí **Kristýna Daňhelová**, **Katarína Míkulová**, **Sára Milfajtová**, **Renata Mrózková**, **Barbora Remišová**, **Eliška Skálová**, **Hana Vašáková**, **Alžbeta Trembecká**, **Dagmar Křížová**. Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně ve dnech 15. a 31. prosince 2018.

-jš- a -mo-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

TSB

DPMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

systemek
SW HW

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

REALMEDIA

Reklamní
překladovací plochy

DOKOŘÁN LISTOPAD 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

238. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 10. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

kresba: Jaroslav Milfajt

CONYA
cz

Chaplin

Daniel Rymeš
v roli Chaplina,
nominován
na Cenu Thálie



ČARODĚJKY ZE SALEMU historické drama

18. a 19.
listopadu 2018
na Činoherní scéně

„Drama ze Salemu mrazí příběhem i výkony“, „Nadčasové podobenství Arthura Millera v působivém provedení“, „Hrůzné drama v Městském divadle v Brně“ – hlásají titulky divadelních recenzí. Ve dvou listopadových večerech se před vámi odehrává činohra čerpající z historických událostí, která varuje před davovou hysterií, strachem a nenávistí ve společnosti. Silný příběh umocňují působivé výkony Petra Štěpána, Lenky Janíkové, Barbory Goldmannové, Elišky Skálové či Michala Isteníka a vy odcházíte z divadla rozechvění a zamyšlení.

David Shire
Richard Maltby Jr.
John Weidman

BIG

režie: Petr Gazdík



PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

20. ŘÍJNA 2018